

APLEC DE MATAGALLS

10-7-2016

Diumenge XV-C

Som al cim de Matagalls de la muntanya del Montseny, per celebrar el seixanta-setè Aplec de Matagalls. I, per als creients en Crist, el cor de l'aplec és la celebració de la missa sota la creu de Matagalls. Plantar una creu en el cim d'una muntanya és proclamar l'amor de Déu que abasta tots els homes, sense fronteres. «La creu de Crist —com ens diu el sant pare Francesc— és el judici de Déu sobre tots nosaltres i sobre el món, perquè ens ofereix la certesa de l'amor i de la vida nova» (*Misericordiae vultus*, 21). Aquesta certesa, estimats germans, és la que brolla del nostre cor, com una gràcia nova, cada vegada que celebrem l'Eucaristia.

Estem de ple en l'Any Sant de la Misericòrdia, que Francesc, papa, ha convocat per a tota l'Església. I, des d'aquest cim, hem de deixar ressonar en el nostre cor la certesa de l'amor misericordiós de Déu, primer, gratuï i incondicional a favor dels homes. Manifestat en la creació. Manifestat amb plenitud en la donació del seu fill, el qual, com el bon samarità, ve a trobar-se amb nosaltres per guarir les ferides que el nostre pecat ha fet en el nostre cor. «Davant la gravetat del pecat, Déu respon amb la plenitud del perdó. La misericòrdia de Déu sempre serà més gran que no pas qualsevol pecat i ningú no podrà posar un límit a l'amor de Déu que perdona» (ibídem, 3).

La misericòrdia divina es vessa a dojo en el cor que es deixa estimar, perdonar i guarir per Crist, el bon samarità de la humanitat. Com sabrem si deixem arribar aquest amor misericordiós al nostre cor? En l'evangeli d'avui hem escoltat la paràbola del bon samarità. Aquell mestre de Llei pregunta a Jesús quin és el manament més important. La resposta amb la paràbola que dóna Jesús fa present de manera clara l'amor al proïsme per implicar-hi l'amor a Déu, sense anomenar-lo. És que aquests dos manaments principals no es poden separar. L'amor al proïsme fa de mirall de l'amor de Déu. Ens diu sant Joan: *Qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu* (1Jn 4,21).

Però a l'instant també ens neix la pregunta: I qui és el germà a qui he d'estimar? Per a Jesús, el nostre únic i veritable mestre, no hi ha cap límit en la consideració del germà a qui hem d'estimar. Jesús ens porta a veure com aquell que no era considerat com a germà, ja que era un samarità, és el qui actua com a proïsme. I així és, la crida que ens fa Jesús és que cap dels seus seguidors no pot passar mai de llarg davant de la necessitat del germà sota cap pretext. Tots i cada un de nosaltres ens hem de fer proïsme del qui necessita la nostra compassió, la nostra misericòrdia. No hi ha cap

límit en el manament de l'amor al proïsme: sigui amic o enemic, ens vulgui bé o mal, sigui del meus o dels altres, sigui del país o foraster, sigui immigrant o refugiat, sigui d'una religió o d'una altra, sigui d'un pensament polític o d'un altre... Cada un de nosaltres hem de demanar al Senyor la llum del seu Esperit Sant per tal que no ens deixem portar pels prejudicis que en cada època exclouen alguns grups i persones de la mirada compassiva i misericordiosa.

L'amor del qui es fa proïsme de l'altre és el que neix d'un cor ple de compassió —talment és el cor de Déu—, que no és un mer sentiment, sinó que es fa acció que produeix la cura de l'altre. Fent atenció als detalls, Jesús conta els socors que el samarità fa pel qui es vora del camí mig mort: s'hi apropa, li desinfecta i embena les ferides, el carrega en la seva pròpia cavalcadura, el porta a l'alberg i l'atén. Després de la primera nit, que és la de major risc, el samarità s'adona que el qui era mig mort és viu i lliura a l'hostaler dos denaris, que corresponen a dues jornades de treball. Mentre s'acomiada, a fi de reprendre el seu viatge, garanteix a l'alberguer que, si hi ha altres despeses, les pagarà en el seu retorn.

L'amor és fet d'obres concretes. No oblidem la crida a viure les obres de misericòrdia en el dia a dia. Sant Antoni Maria Claret recomanava, entre les jaculatòries que resava cada dia, repetir: Visquin les obres de misericòrdia! (*Autobiografia*, 269). Redescobrim, doncs, les obres de misericòrdia corporals: donar menjar al famolenc, donar beure a l'assedegat, vestir el despullat, acollir el foraster, assistir els malalts, visitar els presos, enterrar els morts. I no oblidem tampoc les obres de misericòrdia espirituals: donar consell a qui ho necessita, ensenyar a qui no sap, corregir a qui va errat, consolar el trist, perdonar les ofenses, suportar amb paciència les persones que ens molesten, pregar a Déu pels vius i pels difunts. Que així sigui per a tots nosaltres per intercessió de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya.